

περιφέρῃσθαι καλῶς. Ἐάν δὲν εἶσαι ἄνανδρος θὰ σὲ ἀποδείξω πῶς ἐκδικούμαι τὴν τιμὴν μου. Ἰδοὺ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Ὁ νεαρὸς κύριος ἐφαίνετο ἐκπεπληγμένος.

— Πόσον οἱ ἄθλιοι ἡξυρουν νὰ προσποιῶνται ! ἐσκέφθη.

Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ὁ γείτων του τὸν ἐξελάμβανεν ὡς τρελλόν.

— Ἀλλά, κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ἀπατάσθε. Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω.

— Τότε λοιπὸν θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς κάμω νὰ γνωρίσθε. Αὐριον τὸ πρωὶ οἱ μάρτυρές μου θὰ εἶναι ἐδῶ. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τοὺς δεχθῆτε ὡς πρέπει.

— Ἀλλά, κύριε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἀπατάσθε, ἐπανελάβε γελῶν ὁ δυστυχὴς γείτων. Ἀπατάσθε, ἐκτὸς ἄν... ἐκτὸς ἄν...

Ἦθελε νὰ εἴπῃ : ἐκτὸς ἄν εἴσθε τρελλός, ἀλλ' ἐφοβήθη μήπως ἐξάψῃ περισσότερον τὸν ἄγριον ἐπισκέπτην.

Διὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἐξέβαλε τοῦ χαρτοφυλακίου του ἓν ἐπισκεπτήριον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Λουδοβίκον. Οὗτος ἔρριψεν ἀμέσως περιέργον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου διὰ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιπάλου καί, ὡ τοῦ θαύματος ! πάραυτα ἥλλαξεν ἡ φυσιογνωμία του. Ἡ ὀργὴ αὐτοῦ κατεπραύνη καὶ μικρὸν μεϊδιάμα ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Εἰς τί λοιπὸν ὠφείλετο ἡ αἰφνίδιος αὕτη μεταβολή ; Ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου εἶχεν ἀναγνώσει.

#### ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ ΒΕΛΟΥΑΖΟΝ

*Συνθέτης μουσουργημάτων.*

— Ὑμεῖς λοιπὸν εἴσθε, ἡρώτησεν, ὁ συνθέτης τῆς «πόλκας τῶν...

— Τῆς «πόλκας τῶν ἐρώτων» ; μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνατόλιος μεθ' ὑπερηφανίας.

— Ὡ !

— Μάλιστα, κύριε ; ἐγὼ εἶμαι ὁ μελοποιήσας αὐτήν.

— Καὶ ἀγαπᾶτε νὰ τὴν ἀκούετε παιζομένην ;

— Ὡ ! κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Ἀνατόλιος ; ἐάν τὴν ἀγαπῶ ! Τρελλαίνομαι, καταμαγεύομαι, μεταρσιῶμαι εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὅταν ἀκούω μουσικὸν παίζοντα ὀρθῶς τὴν πόλκαν μου. Οἱ ἀντικρῦνοὶ γείτονες, παραδείγματος χάριν, τὴν παίζουν τόσον καλῶς, ὥστε καθὼς ἀρχίσωσι τοὺς πρώτους ψθόγγους, ρίπτομαι εἰς τὸ παράθυρον ὡς τρελλός. Ἀλλά φαίνεται νὰ τὴν ἐδαρύνθησαν πλέον, διότι πρὸ ὀλίγου ἔτι τὴν ἐπαιζον ὄχι μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ἀφεικτικῶς ὁ παίζων θὰ ἦτο ἀρχάριος ; ἐάν ἦμην ἐκεῖ θὰ ἐδιώρθωνον πολλὰ λάθῃ.

Ὁ Λουδοβίκος, χαίρων ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίᾳ ταύτης συναντήσῃ, ἔρριψεν εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Ἀνατολίου, ἐνγκαλισθὼν αὐτὸν καὶ ἐζήτησε συγγνώμην.

— Εἶχατε δίκαιον, κύριε Ἀνατόλιε, λέγων ὅτι ἡπατήθην ; μάλιστα ἡπατήθην ὡς πρὸς τὴν ὀροφὴν. Νὰ μὲ συγχωρήσητε.

Καὶ χαιρετήσας ἀπῆλθεν, ἀφήσας τὸν ἐκπεπληγμένον μουσικὸν πλέον ἢ βέβαιον ὅτι ὠμίλησε περὶ μουσικῆς μεθ' ἑνὸς παράφρονος.

Ἐπανελθὼν οἶκαδε ὁ Λουδοβίκος ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς συζύγου αὐτοῦ, ὄχι πλέον δια νὰ τι-

μωρῶσῃ ἔνοχον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐναγκαλισθῇ ἄγγελον. Οὕτως ἡ εὐτυχία ἐπανῆλθεν εἰς τὸ νεαρὸν ζεῦγος. Πόσον τυραννικὸν πάθος εἶναι ἡ ζηλοτυπία !

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

ΑΝ. ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΣ.

## ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

### Ἀνέκδοτοι ἐπιγραφαὶ Ἑρετρίας.

Συνεχίζων τὸ περὶ Ἑρετρίας ἄρθρον μου, δημοσιεύθην ἐν τῇ τοῦ *Νεολόγου* ἐγκρίτῃ *Ἑβδομαδιαίᾳ* Ἐπιθεωρήσει (ἀριθ. 23 τρέχ. ἔτους) παρατιθῆμι ὧδε ἐπιγραφὰς τινὰς καὶ κεράμικα τινὰ ἐνεπίγραφα, ὑποδειχθέντα μοι κατὰ Μάρτιον τοῦ 1893 ὑπὸ τῶν χωρικῶν.

1.—Ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή τῶν μακεδονικῶν χρόνων ἐπὶ λίθου λευκοῦ, σχηματίζοντος ἄνωθεν πλαίσιον μετ' ἀετώματος.

ΣΩΣΑΝΔΡΟΣ

Σώσανδρος

ΕΥΒΟΥΛΟΥ

Εὐβούλου

ΠΛΕΥΡΩΝΙΟΣ

Πλευρώνιος

2.—Ἐπιτύμβ. ἐπιγραφή τῶν ρωμ. χρόνων ἐπὶ λίθου λευκοῦ.

ΔΑΜΟΞΕΝΟΣ

Δαμοξένος

LI . . . AIOY . . .

3.—Ἐπιτύμβ. ἐπιγρ. τῶν μακεδ. χρόνων ἐπὶ λίθου λευκοῦ.

ΠΕΤΘΛΙ

Πετθ[αλός ; ]

ΣΙΜΜΑΙΟΣ

Σιμμαῖος.

Σιμμαῖος υἱὸς τοῦ Σιμμία. Πατρωνυμικὸν ἐν θεσσαλικῷ ἰδιώματι. Τὰ πρωτόκλητα κύρια ὀνόματα σχηματίζουν εἰς τὸ πατρωνυμικὸν εἰς —αῖος, —αία, —αῖον, οἶον, *Ξερόφαντος Νικιαῖος* (= υἱὸς τοῦ Νικίου. παραβ. *Heuzey, Macéd. appendice* κλπ.). Τὰ δὲ δευτερόκλητα καὶ τριτόκλητα εἰς —ειος, —εἰα, —ειον, οἶον. «*Καλλίστρατος, Εὐδόξιος* (= υἱὸς τοῦ Εὐδόξου). *Ἱπποκλέας Σπενδοῦνιος* (υἱὸς τοῦ Σπενδωνος). *Παρχῶ. Heuzey, ὡς ἄνω, ἐπιγραφ. Ρίζα, καὶ Mittheil. tom. VII. p. 64—69, ἐπιγραφὴν Λαρίσης ἐν αἷς πλείστα τοιαῦτα θεσσαλικά ὀνόματα ἐν ἰδιώματι ἀναγράφονται.*

4.—Πινάκιον ἐνεπίγραφον μοι ἀνεκοίνωσε βλαχοποιμὴν τις, ὀρθογωνίου σχήματος, γεγραμμένον κύκλω.

**ΜΕΘΙΣΤΑΣ ΠΙΘΟΥΝΕΙ ΞΣ** Μεθίστας Πειθούνης  
**ΑΠΛΟΥΝ :** Ἀπλουν[ι]

Ἡ γραφή ἐστὶν ἀρχαϊκὴ. Παρατηρητέον ὅτι τὸ Α ἔχει ἔτι τὴν μορφήν τοῦ L. Ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἐπιγραφῆς οὐδὲν εἰκονίζεται· ἐκ δὲ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τὸ πινάκιον ἐστὶ τεθλασμένον.

Τοιαῦτά εἰσι τὰ τελευταῖα εὐρήματα ἐν τοῖς ἐρείπιοις τῆς ἀρχαίας Ἑρετρίας, ἐφ' ὅσον ἐγὼ οἶδα· πλείστα δὲ εὐρήματα πολλοῦ λόγου ἄξια ἀπεμπολοῦνται ἢ καταστρέφονται ὑπὸ τῶν χωρικῶν.

Ἐν Ἀμυρῇ 1894.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Ὁ ἐπεύθυνος

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως—Πέριαν

Τυπολитоγραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ